

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχολήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθώς παραχόν εις την χώραν ήμιν υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑ

Ετησίαν	δρ. 8,-	Ετησίαν	φρ. 10,-
Εξαμήνιος	4,50	Εξαμήνιος	5,50
Τριμήνιος	2,50	Τριμήνιος	3,-

Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκαστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διά των Πρακτόρων, Έσωτερ. λ. 10, Έξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ετών, Α' και Β' περιόδου
τιμώνται έκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδός Εδριπέδου άρ. 38, παρά τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος

Έν Αθήναις, 10 Ιανουαρίου 1915

Έτος 37ον.—Αριθ. 6

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULIES CHANCEL

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Πώς έκτυπούσεν ή καρδιά του Ραούλ, την στιγμήν που έπερνούσε, με τον γέρον του προστάτην, την καγγελοθύραν του κήπου! "Αν αϊ γεροντοκόβραι ήρνούτο ;...

Και ή ύποδοχή που του έκαμαν, μόλις εισήλθεν, ήτο όλίγον ένθαρρυντική. Η δεσποινίς Αιμιλία, ή έποία έσυγύριζε το σαλόνι, φορούσα λευκήν καμίζιάν και παλχά γάντια τρυπημένα, διέκοψε την εργασία της και είπεν αυστηρώς προς τον άνεψιόν της:

— Πάλι σήμερα παρήκουσες, Ραούλ!... Γιατί βγήκες από την κάμαρά σου χωρίς να σε φωνάξωμε ;... Τι σου χθές ; Σε έδοκιμάω ότι αυτό δεν είμφορεί να έξακολούθη έτσι, και ότι θα πάρωμε πολύ αυστηρά μέτρα έναντίον σου, για να μη καταντήσης όλωσδιόλου αδιόρθωτος!

Ο Τορπέν άνελαβε ναποκρίθη εις το δυσσίωνον αυτό προσίμωλον.

— Δεσποινίς, είπεν, ίσα ίσα που ο μικρός ήλθε να μ' εύρη, διά να τεθ' τέρμα εις μίαν κατάστασιν τόσο δυσάρεστον και διά σ'ς και δι' αυτόν.

— Δεν έννοώ, κύριε Τορπέν, άπεκρίθη άποτόμως ή δεσποινίς Αιμιλία, πως άνάκατέυεσθε σεις εις τον τρόπον, με τον όποιον θέλωμεν ν' αναθρέψωμε τον άνεψιόν μας!

Ο φαρμακοποιός έχασε την ύπομονήν.

"Α! έσύ είσαι που θα π'ς στην 'Αμερική μ' έκείνον τον παλαδό τον Τορπέν ;..." είπεν ο κ. δε-Κουρτέγ.

μερικοί που πρκαμελούν την εργασία των και άφηρούν το άισχος της χρεωκοπίας ; Ο Ραούλ, βλέπων ότι ή συνομιλία έλάμβανεν επικίνδυνον τροπήν, έκρινε καλον να επέμβη.

— Έγώ, θεία μου, είπεν, έπήγα και παρεκάλεσα τον κ. Τορπέν να έλθη να σ'ς π' ή ίδιος, ότι θέλω να με αναλάβη υπό την προστασία του και να με πάρη μαζί του στην 'Αμερική.

— Μιλίστα, δεσποινίς, υπέλαβεν ο φαρμακοποιός είμαι διατεθειμένος να δ'ηθήσω αυτό το παιδί, που μου φάινεται έξυπνο και γενναίο, να κάμη το μέλλον του, — πράγμα το όποιον έδώ είνε πολύ δύσκολο.

Η δεσποινίς Αιμιλία έμεινεν άπαθής : ο Ραούλ όμως που την έκύτταζε με προσοχήν, παρετήρησεν ότι της καλάρεσεν ή ιδέα ν' απαλλαχθή κατ' αυτόν τον τρόπον από το φόρτωμα του άνεψιού.

Μετ' όλίγας στιγμάς σιωπής, έξαφνα ήρώτησε :

— Και πότε φεύγετε, κύριε Τορπέν ;

— Μετά πέντε ήμέρας, για τη Μασσαλία. Από εκεί θα έπιθιθασθώ εις το υπερωκεάνειον Πάμπα για την 'Αμερική.

— Και πόσο κοστίζει το ταξέδι ;

— Έκατό φράγκα για κάθε μετανάστην.

— Και αυτά τα έκατο φράγκα, διέκοψεν ο Ραούλ, αναλαμβών να τά εύρω μένος μου.

— Πώς ; ήρώτησεν ύψώνουσα τους ώμους ή γεροντοκόρη με το να γυρίζεις στους δρόμους και να τρέγγις στα άεροδρόμια ;

— "Ίσως, άπεκρίθη ο Ρα-

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΛΗΓΕΙ ΤΗΝ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Έπειδή πολλοί από τους συνδρομητάς μας του έξωτερικού, άποκλεισμένοι έξεκα του πολέμου, δεν ήμπούσαν ν' άνανεύσουν την συνδρομήν των έντός της προθεσμίας, το πρόνομιον της έκπτώσεως των τόμων παρατείνεται χάριν αυτών μέχρι της 15ης Ιανουαρίου 1915 "Όλοι οι μέχρι της ήμέρας έκείνης έγγραφόμενοι, ή άνανεούντες την συνδρομήν των, ήμπορούν ν' άγοράσουν τους τόμους των ετών 1899—1905 (τιμωμένους αντί δρ. 7,) έκαστον αντί δρ α χ μ ω ν 4 μ β ο ν, (χρυσόδετον 7,) και τους τόμους των ετών 1906—1914 (τιμωμένους αντί δρ. 8) μόνον αντί δρ α χ μ ω ν 4,50, (χρυσόδετ. 7,50).

Αϊ άνω τιμὰι είνε διά τους παραλαμβάνοντας τους τόμους εκ του Γραφείου μας. Οι παραγγέλλοντες να σταλούν ταχυδρομικώς πρέπει να προσθέτουν διά ταχυδρομικά τέλη έκαστου τόμου λεπτά 50 οι έν τω Έσωτερικώ και δρ. 1 οι έν τω Έξωτερικώ.

ΚΑΙ Η ΞΕΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Χάριν των ίδιων συνδρομητών, και ή έξαιρετική Κλήρωσις, ή όποία έπρόκειτο να γίνη άρχάς Δεκεμβρίου, άνεβλήθη διά τα τέλη Ιανουαρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμός Άνάσεων Δεκεμβρίου — Μαρτίου
Αι λύσεις δεκται μέχρι της 1ης Μαρτίου.

50. Δεξίγριφος

Τὸ πρῶτον εἶνε γράμμα
Τὸ δεύτερον νῆσι.
Καὶ πόλις τῆς Γαλλίας
Τὸ σύνολον γινωστή.

Έστάλη υπό Κοραλίας Καστριτου

51. Στοιχειόγριφος

Σ ένα ζῶον φοροτηγόν
Ένα σύμφωνον άν φορτώσης,
Σ ένα ὄρος ἱερὸν
Θενὰ τὸ μεταμορφώσης.

Έστάλη υπό του Νικητου

52. Μεταγραμματισμός

Βγάλε βῆτα, βάλε φι
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ σιγμῆ.
Από ξένον παταμόν,
Ένα ζῶον ἑρπετίν.

Έστάλη υπό του Ένετικού Λέοντος

53. Αίνιγμα

Πλοῖον ἔχασε τὴν πρόμην
Συγκρουσθὲν με ἄλλο πλοῖο.
Καὶ μίᾳ πόλις ἐγεννήθη
Απ' τὴ σύγκρουσι τῶν δύο.

Έστάλη από "Ένα Χιωτάκι

54. Συλλαβικὸν Τρίγωνον

*** = Ἀρχαία διάσημος Βασίλισσα.
*** = Μέγας ἐπικός ποιητής.
* = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* = Συλλαβή.

Κάθε ἀστερίσκος εἶνε μίᾳ συλλαβῆ. Καὶ κα-
θ' ὅπως ἀναγινώσκονται τὰ ἴδια.

Έστάλη υπό του Όνερωπούλου της Δόξης

55—59. Μαγικὸς Πλανήτης

Τὴ ἀνταλλαγὴ δύο γραμμάτων έκαστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς πλανήτου, πάντοτε τοῦ

αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, άνευ ἀναγραμματισμοῦ,
ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄσπρα, ἄσπερον, Σιών, ὄσος, συμπαθῶς.
Έστάλη υπό Βασιλείου του Βουλγαροκτόνου

60. Μαγικὴ Εἰκὼν άνευ εἰκόνας

— Σπύρο, Δέλα, Ἀντώνη! μίᾳ γραμματικῆ
σῶς παρακαλῶ.
— Τί νὰ τὴν κάνης ;
— Νὰ μάθω έκείνου που σῶς εἶπα.

Έστάλη υπό της Διαφνοσταφούς Νίκης

61. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν ποταμὸν τῆς Ἑλλάδος, τὰ δὲ
δεύτερα γράμματα πόλιν τῆς Ἰαπωνίας:

1, Μία τῶν Χαρίτων. 2, Μέγας ζωγράφος.
3, Βασιλεὺς τοῦ Ἀργαῶν. 4, Ἐρπετίν. 5, Ὁ-
μιλος ἠθοποιῶν, μουσικῶν κτλ. 6, Μέρος τῆς
οἰκίας. 7, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Έστάλη από το Συριανάκι

62. Ἑλλισοσύμφωνον

αη - ο - ηιυ - ου - αο
Έστάλη υπό του Γλασκου

63. Γρίφος

αρ αρ αρ
στ αρ χε
αρ αρ αρ

Έστάλη υπό του Γιγατομάχου Έλληνος

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40.
426. Διάβολος (διά, Βόλος.)—427. Γαλαξίας
(γά, λξ, εἰ, ἄς [h]).—428. Πουῖς-χοῦς.—
429. Ὁ Κάμυλλος, ή κάμηλος.
430. Σ Σ Α 431. "Αν καινούργιο
Τ Α Ι φίλο καινης, τον και-
Α Τ Λ ληρό μη τον ξεχάνης.
Α Α Μ Υ Ρ Ο Σ ("Η άνάγνωσις εκ των
Μ Ρ Ρ άνω, κατά στίχους,
Ω Ο Ο άλλ' εκ δεξιών προς
Ρ Σ Σ τριστερά.)—432. Μη
πειθεσθε διαβολαίς—
433. Τὰ καλὰ κόποις κτώνται (τῶ, κᾶ, λᾶ.)

ΤΟΜΟΙ	
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ	
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)	
Τόμοι 9 (οι έξής: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23) προς φρ. 1 έκαστος, και ταχυδρομικώς φ.1,10, διά τὸ Έσωτερικόν και 1,30 διά τὸ Έξωτ.	
Τόμοι 10 οι εξής: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24, προς φρ. 2,50 έκαστος. (Οι Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος και 13ος εξηγητήθησαν.)	
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1914	
Τόμοι 5: των ετών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, άν έκαστος τιμᾶται: "Αδειος φρ. 3—Χρυσόδ. φρ. 6. Διά τὰς Έπαρχ. Αδειος 3,50, χρυσόδ. 6,50 Διά τὸ Έξωτερ. » 4,— » 7,—	
Τόμοι 7: των ετών 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 και 1905, άν έκαστος τιμᾶται ελευθέρως ταχυδρ. τελών: "Αδειος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.	
Τόμοι 9: των ετών 1906, εως 1914, άν έκαστος τιμᾶται: "Αδειος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.	

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οι έχοντες ἑλληνική τὸν τόμον τοῦ 1914 ένεκεν ἀπαλείας ή καταστροφῆς φύλλων, και ἐπιθυμούντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὸ ταχύτερον τὰ φυλλάδια τὰ όποία τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζί και τὸ αντίτιμον (πρὸς 20 λεπτά τὸ φύλλον). Διῦτι μετὰ τὸν καταρισμὸν τῶν τόμων τοῦ 1914, ὀλίγα χωριστὰ φυλλάδια θὰ περιουσιεύουν, και πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴν ἔχωμεν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[1Ε'—4]

Αγαπητοί φίλοι, εύχαριστῶν ὑμᾶς διά τὴν ἀ' ἐκλογὴν μου ἐν τῇ Α' προκριματικῇ ψηφοφορίᾳ, ζητῶ και αὐτὴς τὴν συνδρομήν σας διά τὴν τελικήν, βέβαιος ὢν περὶ τούτου.

Γενναίωφρονος Στρατηλάτης.

[1Ε'—5]

Τί γίνεται ή φιλιότη μου Διηγῶρος τῆς Νεο-
λαίας και ή Μόνωσις ; Περιμένο νία των.
Κερκυραϊκή Ἀἶρα.

[1Ε'—6]

ταθέτων 47 ψήφους, ὑποστηρίξαν βουλομένο
Δ' ἱδρῶσαι σύλλογον κατόπιν συνηγορίας με
Κωνσταντίνου Μιχαηλίδου, π. τ. Ίωάννικα.
Πειραικήριον.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δων αι λύσεις, ἀδιακρίτως φυ-
λαδίου, ελήφθησαν από 24—30
Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Μαρ. Σ. Κοσμετάτος, Γ. Γρέκο-
βιτις, Ίω. Νικηλοπούλου, Π. Ν. Παναγιώτου, Δ.
Τερζάκης, Γ. Ε. Κουλουμπάκης, Α. Δ. Γαλανό-
πούλου, Γ. Α. Πάτερης, "Αλέξανδρος ο Μακεδών,
Βασιλική Κ. Πετρουλάκου, Π. Γ. Ἀντωνόπου-
λος, Στ. Μάμος, "Α. Κανέλλης, Ε. Γ. Βραχό-
ς, Γ. Κολυβάς, Δ. Ο. Κατσάρης, Θεοδώρα Ν. Μαν-
τζουρή, Ηλ. Βοτέας, Ν. Κοντογιάννης, Γ. Χ.
Πουλάκος, Φανή Α. Κοκκιώνη, Θ. Ν. Φαγκαλάς,
Αθ. Σ. Διαγάκης, Μαριέττο Ηλιοβασιλέμα,
"Αντ. Σταυροπούλου, Χαρ. Π. Τσιονόπουλος,
Θεοδόσος Καλαβέλλ.

ΑΤΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη "Ελλάς.
ΑΓΡΙΝΗΣ: Μικρός Παναγιώτης.
ΑΙΔΗΨΟΥ: Β. Α. Ἀλεξίου.
ΑΡΧΑΝΕΣ: Ναδείρα και "Ελευθερία Ν. Κο-
λαμποτάκη.

ΒΟΛΟΥ: "Η. Α. Ἀρδαβάνης, Νικ. Ναιτ Πορ-
φυρογιάννης, Μ. Ν. Πορφυρογιάννης, Ἀργύνη Κ.
Λυκαροπούλου, Ἀνδρ. Α. Καραμειστίνης.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Διον. Ι. Κλάδης.
ΙΘΑΚΗΣ: Νικ. Κονταράτος.
ΚΑΒΑΡΝΗΣ: Χρυσολαμπίς.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρία Κ. Καμβόσα, Σοφός του
Μέλλοντος.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Β. Ἀστεριάδης.
ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ: Α. Α. Παλιούρας.
ΠΑΤΡΩΝ: Γλασκός ο Πατρέσις, Πατρινὸ Νου-
τόπουλο, Η. Γ. Κυριακόπουλος, Μαντίνα Πα-
παγιαννοπούλου.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Π. Ν. Φοίφας.
ΠΥΡΓΟΥ: Ζαφ. Ν. Παπαμαχαλόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Δημ. Ν. Μωρατίτης, Νικ. Γ. Βάτης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ν. Ι. Βασιλόπουλος, Γέρος του
Μωρηά.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εδρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν
εἰς τὴν Κληρωτῖδα και ἐληφθήθησαν οἱ εξής δύο
Ν. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ ἐν Ἀθήναις και ΖΑΦ. Ν.
ΠΑΠΑΜΑΧΑΛΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Πύργῳ, οἱ ὅποιοι
ἐνεγράφησαν διά τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ιανουαρίου.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ καλοῦ
συνδρομητοῦ εἶνε ή ἐγκαιρος ἀ-
νανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ούλ, ο οποίος είχε το σχέδιόν του. Η γεροντοκόρη εστράφη τότε προς τον φαρμακοποιόν.

— Κύριε Τορπέν, τώ ειπε, προς το παρόν δεν μπορώ να σας απαντήσω τίποτε. Έννοείται, ότι δεν είναι δυνατόν να κά-

Εκείνος

«Μάλιστα, δεσποινίς, είμαι διατεθειμένος να βοηθήσω αυτό το παιδί...» (Σελ. 45, στ. γ')

μωμε μια τόσο σοβαρά απόφασι, αν δεν συμβουλευθώμε πρώτα τους φίλους μας. Όπωςδήποτε έχω ύπ' όψει μου, ότι είσθε διατεθειμένοι να συνοδεύσετε τον Ραούλ στην Αμερική και να τον προστατεύσετε.

— Μολονότι, απέκριθη ο φαρμακοποιός, εκεί-πέρα καθέννας πρέπει να προστατεύεται μονάχος του και να τ'α καταφέρνει όπως μπορεί, όμως σας υποσχομαι να ενεργήσω να έγγραφή εις την Μετανάστευσιν ως συγγενής μου και να εύρη εργασίαν εις τ'ό ίδιον μέρος όπου θα με στείλουν και μένα.

— Και πού εύρίσκειται αυτό το μέρος; ήρώτησε με ειρωνικόν μειδίωμα ή θεία Αιμιλία.

— Βίς μίαν χώραν πού λέγεται Ριονέγρο, απέκριθη ο κ. Τορπέν, και όπου, καθώς φαίνεται, φθάνει να φυτέψης το μπαστούνι σου για να γίνη δένδρο. Εκεί πέρα τάχλαδια είναι σαν πεπόνια, τ'α πεπόνια σαν κόκκινα κολοκύθια και οι λαγοί έρχονται και σ'ας τρώνε της παντοφλας στο χαλί του κρεβάτιού σας. Αν δεν μου πιστεύετε, αν ότι λέγω υπερβολές, δεν έχετε παρά να ρίξετε μια ματιά 'ς αυτές της φωτογραφίες!

Μετά τ'ο λογιόδιον τούτο, ο φαρμακοποιός υπεκλήθη πρό της γεροντοκόρης, έσφιξε τ'ο χέρι του Ραούλ και άπληθε, λέγων ότι εδιάζετο ναποτελειώση τ'ας προετοιμασίας του ταξιδιού.

— Αν αποφασίζετε να μου εμπιστευθήτε τον άνεψιόν σας, προσέθεσε, δεν έχετε

παρά να μου τ'ο πητε και να τ'ο έτοιμάσετε τ'α ρούχα του.

Η απόφασις των δεσποινίδων της οδού Σαιντ-Αινίν.

Μετά την αναχώρησιν του φίλου του, ο Ραούλ υπεχρεώθη από τ'ας θείας να κλεισθή εις τ'ο δωμάτιόν τ'ου, όπου έπέρασε μίαν φοβερήν ήμέραν αγωνίας και άβεβαιότητος.

Όλον τ'ο απόγευμα, τ'ο σπιτάκι, τ'ο συνήθως ήσυχον, είχαν επισκέψεις. Όλοι οι φίλοι τ'ων γηραιών δεσποινίδων έμαζεύθησαν εκεί: ο άρχιμανδρίτης, ο κ. Δυρούρ, και δύο-τεις κουμπάρες, γνωστά εις την πόλιν δια την κακήν των γλωσσάν....

Ο Ραούλ δεν ήξευρε, τί θα έβγαინε από αυτά τ'α συμβούλια. Έδοκίμασε πολλάκις να υπάγη νακούση απέξω τί έλεγαν' αλλά αι τρεις γεροντοκόραι είχαν φροντίση να κλείσουν όλας τ'ας θύρας με τ'ον σύρτην. Ω, τί άτελείωτη και θλιβερά ήμέρα!...

Εάν όμως ο μικρός ήμπορούσε να μαντεύση τ'ας διαθέσεις τ'ων δεσποινίδων, θα ήτο ήσυγώτερος. Αι θείαι, τ'ωνότι, αν και δεν έτολμώσαν να τ'ο όμολογήσουν καθαρά, ήσαν πολύ εύχαριστημένα: δια την

εύκαιρίαν πού τ'αίς παρουσιάζετο να ξεφορτωθούν τον Ραούλ. Μόνον δια τ'ον κόσμον έφαινοντο διατάχουσαι, και μόνον δια τ'ον κόσμον είχαν συγκαλέση τ'ο συμβούλιον εκείνο τ'ων φίλων. Δεν ήθελαν να πη κανείς, ότι εφάνησαν αδιάφοροι ή σκληραί προς τον άνεψιόν των.

Ο αιδεσιμώτατος άρχιμανδρίτης έδωσε τ'ην άδειαν της αναχωρήσεως. Ο κ. Δυρούρ ειπεν, ότι αφού ο Ραούλ δεν έκαμνε τίποτε εις τ'ο Σανλί, δεν υπήρχε φόβος να κάμη χειρότερα εις την Αμερικήν. Και ή κουμπάρες επίσης έδήλωσαν, ότι αν είχαν άνεψιούς, αδιατάκτως θα τ'ους άφιναν να υπάγουν εις τον Νέον Κόσμον, να κάμουν την τύχην των και να γυρίσουν εύτυχεϊς.

Ενθαρρυνθεϊσαι τάχα από αυτήν την όμορφίαν, αι γεροντοκόραι άπεφάσισαν να σφίξουν, ως έλεγαν, την καρδιά των και να δεχθούν την πρότασιν του Τορπέν.

Αλλά μόνον μετά τ'ο γεύμα, ή απόφασις των άνεκοινώθη επισήμως εις τον μικρόν.

— Ραούλ, τ'ω ειπεν ή Αιμιλία, αφού έπήγε και τον έφερον από τ'ο δωμάτιόν του ή υπηρέτρια' είχαμεν σκοπόν να σε κλείσωμε εις κανένα σχολείον με πολύ άυστηρόν κανονισμόν' αλλά' υπέικουσαι εις τ'ας συμβουλ'ας τ'ων φίλων μας, έπροτιμήσαμεν, αν και χωρίς μεγάλας ελπίδας, να σε άφίσωμε να π'α εις την Αμερικήν με τον κ. Τορπέν.

— Ω, τί εύτυχής πού είμαι! έφώναξεν άκράτητος ο Ραούλ.

Η δεσποινίς Αιμιλία έμεδίωσε με πικρίον, άντήλαξε βλέμμα με τ'ας αδελφάς της και έξηκολούθησε:

— Όρατα, κύριε, ώρατα!... Φεύγεις από την πατρίδα σου, άποχωρίζεσαι τ'ας θείας σου, πού σου εδείχθησαν τόσο καλές, και δεν αισθάνεσαι την παραμικράν λύπην; — Αυπούμαι, απέκριθη άφελώς ο Ραούλ' αλλά χαίρομαι περισσότερο, γιατί πηγαίνω να έργασθώ και να κάμω τ'ο μέλλον μου.

— Τέλος πάντων, είμεθα σύμφωνοι! υπέλαθεν ή θεία' θα φύγης σε τέσσαρες ήμέρες με τον ώρατο προστάτη πού εδιάλεξες... Μάθε όμως, ότι δεν σου δίδομεν την άδειαν, παρά υπό δύο όρους.

— Τί όρους;

— Πρώτον: αν ξαναγυρίσης πριν περάσουν τρία χρόνια, με την πρόφασιν ότι πεθαίνεις της παινας εκει-κάτω, ούτε καν θα πατήσης 'ς αυτό τ'ο σπίτι' αλλά θα π'ας κατ' εύθειαν και θα κλεισθής 'ς ένα σωφρονιστήριον, όπου θα μέινης μέχρι της ενηλικιωσεώς σου.

Ο Ραούλ ήτο βέβαιος, ότι δεν θα έπέστρεφε τόσον γρήγορα' αλλά και αν επέστρεφε, πάλιν δεν θα επήγγαινε ποτέ εις εκείνο τ'ο σπίτι, όπου έζησε τόσον άσχημα. Δια τούτο ο πρώτος όρος δεν τον άνησύχησε διόλου.

— Μάλιστα, ειπε και ο δεύτερος;

— Ο δεύτερος εινε, ότι θα προμηθευθής μόνον σου τ'α εκατόν φράγκα πού χρειάζονται δια τ'ο ταξείδι. Αφού τ'ο ειπες, πρέπει να τ'ο κάμω. Με αυτό θα μ'α αποδείξης, ότι θα είσαι ικανός να τ'α καταφέρνης κ' εκεί-πέρα και θα μ'α ήσυχάσης περισσότερο.

— Πολύ καλά, απέκριθη ο Ραούλ. Αναλαμβάνω να βρω αυτά τ'α χρήματα.

— Έντ'ες τεσσάρων ήμερών;

— Έντ'ος τεσσάρων ήμερών.

— Πολύ καλά. Είσαι ελεύθερος.

«Είσαι ελεύθερος!» Τί γλυκά πού ήχη-

«Ο αιδεσιμώτατος άρχιμανδρίτης έδωσε την άδειαν...» (Σελ. 46, στ. β')

σαν εις ταύτια του Ραούλ αυται αι λέξεις! Απεχαίρετ'ες τ'ας θείας του μ' ένα ειρωνικόν «καληνύκτα σας!» κ' έτρεξε ν'ναγγείλη την μεγάλην ειδήσιν εις τον κ. Τορπέν και εις τ'ους φίλους του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Είς τ'ο Σαντιγύ.

Την Κυριακήν εκείνην, εις τ'ο Τένις-Κλουμπ του Σαντιγύ, θα εγένετο άγών μεταξύ της άγγλικής ομάδος του Μπράιτον και μιας ομάδος γαλλικής' κόσμος δε πολύς, από την άριστοκρατίαν τ'ων δύο πόλεων, θα παρηκολούθει τ'ο ενδιαφέρον αυτό μάτς.

(Επεται συνέχεια).

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

Μιά φορά ήτον ένας άνθρωπος, πού ειχε τόσο πολύ καλή καρδιά, ώστε δεν υπέφερε να ζή σ' αυτή τη ζωή και σ' αυτό τον κόσμο.

Όπου κι' αν εκύτταζε, δεν έδωλεπε άλλο τίποτε παρά φιλονεικίες και γρίνιες. Ο κάθε άνθρωπος έφρόντιζε μόνο δια τον έαυτό του κι' έζητούσε να προσπεράση τον γείτονά του. Πόλεμος με λύσσα άναμεταξύ στους βασιλείς, πόλεμος άναμεταξύ στους λαούς και πόλεμος ακόμη άναμεταξύ στους έμποράκτους κάθε γειτονεϊάς. Κανείς δεν βοηθούσε τον άλλο. Κανείς δεν συγχωρούσε τον άλλο.

Τέλος τόσο βαρέθηκε ο καλός άνθρωπος αυτόν τον κόσμο, ώστε αποφάσισε να φύγη και να κατασταθή κάπου έξω, μακριά στην έξοχή, κι' έτσι ν' ανακατεύεται όπο λιγώτερο ήμπορούσε με τ'ους ανθρώπους.

Τότε και τώκαμε.

Έξήτησε και ήρε ένα πολύ μικρό σπιτάκι, κάπου σ' ένα μακρυνό δάσος από πεύκα, κοντά στη θάλασσα. Τ'ο νοίκιασε από ένα χωρικό πού τ'όριζε, κι' άμέσως καταστάθηκε κεί. Εκεί κατοικούσε, εκάπνιζε την πίπα του, καθότου στην παραλίχ κι' εκύτταζε μακριά τη θάλασσα, και συλλογιότου πώς τώρα πιά δε θα ξαναπικραθή ή καρδιά του από κακίες και σκληρότητες.

Παρεκτός από άλλα πράγματα, ειχε πάρει μαζί του ο καλόκαρδος άνθρωπος κι' ένα ώρατο, καλά άλατισμένο χοιρομέρι και τ'ο ειχε βάσει στο κελλάρι για να μη χαλάση. Μιά μέρα τ'ο ήλθε ή άθωα όρεξη να φάγη λιγώ χοιρομέρι. Μά όταν τ'ο ζήτησε στο κελλάρι, δεν ήταν πιά εκεί, δηλαδή ήταν μόνο τ'ο κόκκαλο και τίποτ' άλλο' και όταν κύτταξε γύρω στο κελλάρι, διέκρινε ακόμη την ούρα ενός ποντικου, πού τρώπισσε σε μια τρύπα.

Αυτή ήτον μια πολύ άσχημη ιστορία. Και για να μη πάθη τ'α ίδια και με άλλο

χοιρομέρι, έκίνησε να πάη στο χωρικό πού τ'ο ειχε νοίκιασει τ'ο σπίτι.

Στην αλλόπορτα του χωρικού καθότου τεντωμένη ή γάτα του. Την έχαιρέτισε και της ειπε:

— Άκουσε, γατάκι, — στο κελλάρι μου εινε ποντικό!

— Μπ'α! ειπε ή γάτα.

— Θέλεις να τ'ους φάγης;

— Βέβαια! απέκριθη ή γάτα.

Τότε πήγαν μαζί, ο άνθρωπος και ή γάτα, στο σπιτάκι και δεν πέρασε πολλή ώρα πού ο ποντικός ήταν φαγωμένος.

— Ευχαριστώ πολύ, ειπεν ο άνθρωπος.

— Μιάου μάνη, ειπεν ή γάτα.

Την άλλη μέρα πήγε ο άνθρωπος να περπατήση κάτω από τ'α πεύκα. Διευθύνθηκε σε μια φωλιά, πού ήταν σε μια άκρη και ειχε μέσα τρία μικρά πουλάκια. Πολλές φορές ως τώρα την ειχε πλησιάσει και ειχεν εξετάσει τ'α μικρά της. Μόνο πού δεν πλησίαζε πολύ, για να μη φοβίση τη μητέρα τους και την αναγκάση να φύγη.

Μόλις τώρα επλησίασε στη φωλιά, ειδε πώς ήταν άδεια, έντελως άδεια.

Κατάλαβε άμέσως πώς κάτι θα ειχε συμβή' γιατί τ'α μικρά δεν ειχαν ακόμη φτερά για να φύγουν. Η μητέρα τους καθότουνα στη κορφή του πεύκου και τ'ερέτιζε θρηνητικά.

Μόλις ο άνθρωπος, πολύ λυπημένος, ήθελεσε να έξακολουθήση τ'ο δρόμο του, πήραν τ'α μάτια του τη γάτα του χωρικού, πού καθότου τεντωμένη πάνω στη φράχτη.

— Άκουσε, γατάκι, της ειπε: χθές ήτανε τρία πουλάκια στη φωλιά.

— Μπ'α! ειπεν ή γάτα.

— Και τάφαγες εσύ.

— Ναι, ειπε ή γάτα.

— Και γι' αυτό τώρα θα σε ξυλίσω.

— Λές ψέμματα! ειπε ή γάτα.

Τότε πήρε ο άνθρωπος μια πέτρα και την πέταξε κατ' επάνω στη γάτα, μα δεν την πέτυχε. Γιατί βούη! σκαρφάλωσε σ' ένα δένδρο. Τότε κάθησε κεί και τ'ο κρυφογελοούσε.

— Δε ήμπορώ να σου πώ, π'όσο μ' ελύπησε ή διαγωγή σου, ειπεν ο άνθρωπος. Έφυγ' από τίς κακίες και της σκληρότητες τ'ων ανθρώπων και ήλθα στην ήσυχη φύσι, και τώρα άπαντ'ω ένα ληστή' σαν και σένα. Αλήθεια δεν έχεις καρδιά μέσα σου' γιατί δεν έδειξες καθόλου και σύ εύχαριστήσι για τ'α μικρά, άθωα πουλάκια, πού μόλις βγήκαν στον κόσμο και για την μητέρα τους, πού τόσο ήταν εύτυχημένη μ' αυτά. Ούτε και φιλότιμο έχεις επάνω σου. Επιτρέπεται σε μια ηλικιωμένη γάτα, πού άσπρισαν ή τρίχες της, να σκοτώση τρία μικρούτσικα πουλάκια;

— Επήρε πάλι μια πέτρα και την πέταξε κατεπάνω της, μα πάλι δεν την πέτυχε.

— Η γάτα σκαρφάλωσε ψηλότερα στο δέντρο.

— Άφησε της πέτρας, τ'ο ειπε ή γάτα, γιατί ήμπορεί να ρίξης καμμιά στραβά και να με'πιτύχη. Κάθησε μόνο στη φράχτη, θέλω κάτι να σου μιλήσω.

— Αν έχης καμμιά δικαιολογία γι' αυτό πώκαμες, θα εύχαριστηθώ, ειπεν ο άνθρωπος.

— Δεν έχω καθόλου στο νού μου να δικαιολογηθώ, άποκρίθηκε ή γάτα. Δεν έχαμα τίποτ' άλλο, παρ' ό,τι έχω δικαίωμα' ίσα-ίσα θέλω να προσβάλω σένα, ύποκριτή, πού κάνεις τον προστάτη!

— Τί ειπές! φώναξε ο άνθρωπος, και κάθησε στη φράχτη.

— Βέβαια, ειπε ή γάτα, είσαι ένας τέλειος άγούρης. Χθές ήλθες στην αυλή μας και ζήτησες από μένα να φάγω τ'αίς ποντικούς, πού ήτανε στο κελλάρι σου. Τότε ενόμιζες πώς είμαι μια λαμπρή γάτα, μια καλόκαρδη γάτα, άκριβώς έτσι όπως πρέπει να εινε ή γάτα. Όταν τελειώση τη δουλειά πού μου έδωκες, με έχάιδεψες και μ' έκαίνεσες. Ούτε στιγμή δεν σου πέρασ' από τ'ο νού πώς είμαι ληστής. Και σήμερα μαλώνεις και 'βρίζεις, γιατί έτσι σου άρέσει, γιατί έφαγα τρία δυστυχημένα πουλάκια.

— Ο ποντικός ειχε φάγει τ'ο χοιρομέρι μου, ειπεν ο άνθρωπος.

— Και με τούτο νομίζεις πώς δικαιολογήθηκε; Μπορώ να σε ρωτήσω... τί ειχες χθές στο τραπέζι σου;

— Είχα κοτόπουλα, ειπε ο άνθρωπος.

— Μάλιστα! ειπεν ή γάτα. Τ'ο άκούσα με τ' αυτιά μου, πού ήσουν στο χωρικού και τ'α παρήγγειλες. Και με τ'α ίδια μου τ'α μάτια είδα πώς ή υπηρέτρια τ'ους έστριψε τ'ο κεφάλι. Δε μου κάνεις τη χήρι να μου ειπής, αν και τ'ο σου έφαγαν τ'ο χοιρομέρι ή τ'ο έχαμαν κανένα άλλο κακό;

— Όχι, όχι, ειπε συλλογισμένος ο άνθρωπος.

— Αδερφάκι! άνεφώνησεν ή γάτα.

Ο άνθρωπος αφήσε να πέση από τ'α χέρια του ή πέτρα πού ειχε πάρει να κτυπήση τη γάτα, και κάθησε με τ'ο χέρι κάτω από τ'ο πηγούνι του και συλλογιόταν.

Μά ή γάτα δεν έπαυε να τον πειράζει.

— Θα έχης ίσως— τ'ο ειπε— την εύγενή καλωσύνη να μου ειπής, από τί γίνηκε τ'ο χοιρομέρι πού ειχες προωρισμένο για τ'ο δικό σου στομάχι και πήγε στο στομάχι τ'ου ποντικου;

— Γίνηκε από ένα χοίρο, ειπε ο άνθρωπος.

— Πολύ καλά. Τον εγνωρίξα καλά αυτόν τον χοίρο. Καθότου εκεί στην αυλή μας κ' έγρόλλιζε κ' έτρωγε και δεν πειράζε κανένα. Είδα ακόμη πού τον έσφάζετε. Μου επιτρέπεις την έρώτησι: Τί κακό σου έκαμε ο χοίρος και ήθελες να φάγης τ'ο χοιρομέρι;

[Karl Ewald].

Μετάφρασις Ζ. (Επεται τ'ο τέλος)

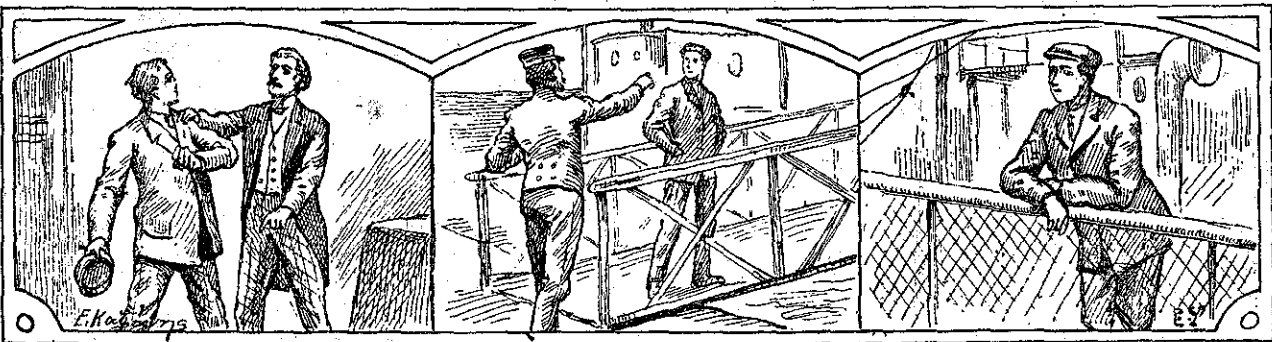

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια).

Ἡ εἰσοδός του εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἀστυνόμου ἐπροκάλεσεν ἀληθινὴν κατά- πληξιν. Ὁ Ἀστυνόμος ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν καρέκλαν του μετ' ὅσην ὀρμὴν καὶ ἡ φυ- σιογνωμία του ἐξέφρασε τρόμον τόσον κω- μικόν, ὥστε ὁ Μωρίς δὲν ἤμπόρσε νὰ μὴ γελάσῃ.

— Εἶνε αὐτός!... αὐτὸς εἶνε!... φυ- λαττέ τον!... μὴ φύγη!... Ἀμέσως οἱ ἀστυφυλακὲς ἐφράξαν τὴν θύραν. Καὶ ὁ κ. Ἀστυνόμος εἰσήλασεν εἰς τὸ γραφεῖον χειρονομῶν καὶ φωνάζων ἀσυνάρτητα, ἐκ τῶν ὁποίων ἐν μόνον ἐν- νόησεν ὁ Μωρίς: ὅτι ὁ κλέπτης δὲν εὐ- ρίσκετο πλέον εἰς τὴν φυλακὴν του!

ὑπόθεσι, εἶπεν ὁ Μωρίς αὐτὸς ὁ ἀνθρω- πος μοῦκλεψε ἓνα πρᾶγμα πολὺτιμο γιὰ μένα, καὶ ἐπειδὴ εἶχε μαζὶ του μὴ βα- λίζα... Ἀλλὰ δὲν ἤμπόρσε νὰ ἐξακολούησῃ. Εἶδεν ὅτι ὁ Ἀστυνόμος δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὰ λόγια του, ἀλλὰ τὸν ἐκύτταζε μετ' ἀμφιβολίαν, μετ' ὑποψίαν...

κλέπτης θὰ ἦταν τόσο κουτός νὰ ζαναγυ- ρίσῃ;... — Ἄν εἶνε γιὰ νὰ πάρῃ κάτι τί, τὴ βαλίτζα του παραδείγματός χάριν, γιατί ὄχι; ἀπεκρίθη ὁ ἀστυνόμος μετ' ἀδυστά- θεια. — Ἄ! ἐφώναξεν ἐξαφνα ὁ Μωρίς: ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ βαλίτζα; τὴν ἔχετε; Πητέ μου!

ὄμως, κάμετέ μου τὴ χάρι νὰ ἰδῆτε ἂν ἡ βαλίτζα... — Μπιῶ, διέταξεν ὁ ἀστυνόμος: πῆ- γαινε νὰ φέρῃς τὴ βαλίτζα ὅσο νὰ τηλεφω- νῆσω ἐγώ. Νὰ τὰ κλειδιά. Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὁ ἀστυ- νόμος ἤξευρε ποῖον ἔχει ἐμπρός του. Ἐ- ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὸν Μωρίς διὰ τὸ λάθος κ' ἐκύτταζε γύρω του νὰ ἰδῇ ποῦ εἶνε ὁ Μπιῶ μετ' τὴν βαλίτζαν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Αγαπητοί μου,

Ἡ παράσημα δίδονται εἰς ἀνδρας καὶ συνή- θως γέρους. Ὅταν ἀκούετε ἐτι ὁ τάδε εἶνε ἱππότης τοῦ τάδε τάγματος μετ' ὃν δεῖνα Σταυρὸν, πρέπει νὰ φαντάζεσθε ἓνα σοβαρὸν κύριον, μετ' ἐνδεδυμένον ἢ στρατιωτικὴν στολήν, καὶ μετ' ἀσπραμαλλία. Σπάνιον πρᾶγμα νὰ πάρῃ παράση- μον μὴ γυναῖκα. Εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅταν ἡ διάσημος τρα- γωδὸς Σάρα Μπερνάρ, πρώτη, ἐγένει ἱππότης τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ἐχάλασεν ὁ κόσμος. Κι' ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὑστερ' ἀπὸ τόσα χιλιάδες ἱπποτῶν τοῦ Σωτήρος, μὴ μόνον γυναῖκα ἕως τώρα ἐπῆρε τὸν Σταυρὸν: ἡ κυρία Ἄννα Παπαδοπούλου, ἡ ἡρωϊκὴ ἀδελφὴ τοῦ ἥρωος Παύλου Μελά, ἡ ἀφοσιωμένη καὶ ἀκούρατος νοσοκόμος, ἡ παρηγο- ρία καὶ ἡ περιθαλψὶς τῶν τραυματιῶν.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Βασιλικὴ μεγαλοπρέπεια Ἡ εἰκὼν αὐτὴ παριστᾷ τὸν Ντάντη Καζα- γάμα, βασιλεῖα τοῦ Τόρο, γῶ- νρας εὐρισκομέ- νης πλησίον τοῦ Ἀγγλικῆς Κόγ- γου. Ὁ μονάρ- χης φορεῖ τὸν μανδύαν τῶν τε- λετῶν, ψηλὸ κα- πέλλο καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ τόπου, ψευδὴ γενεάδα ἀπὸ δέρμα πιθήκου!

Μοναδικὸν Κόσμημα Τὰ πέντε αὐτὰ θαυμάσια μαργαριτὰ εἰς εὐρέθησαν, ἐτσι ὅπως τὰ βλέπετε εἰς τὴν ἀπάναντι εἰκὼνα, μέσα εἰς ἓνα στρεῖδι, ἀλιευθὲν εἰς τὰς δυτικὰς ἀκτὰς τῆς Αὐστραλίας. Τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ

μὸν καὶ ἓνα παιδί. Ὁ μεγάλος εὐρωπαϊ- κὸς πόλεμος ἀνέδειξε καὶ τὸν πρῶτον μικρὸν, ἀνήλικον ἱππότην. Εἶνε Γερμα- νὸς ἀπὸ τὸ Κολμάρ, καὶ ὀνομάζεται Ἀλφόνσος Κέρβελε, μόλις δεκατριῶν ἐτῶν. Καὶ ἄλλα παιδιά τῆς ἰδίας ἡλικίας, ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόλιν, παρηκολούθησαν τὸν γε- ρμάνικον στρατόν. Ἀλλὰ τὰ ἐστεῖλαν ὅλα εἰς τὰ σπίτια των. Μόνον ὁ μικρὸς Κέρ- βελε κατῴρθωσε νὰ μείνῃ ὡς θελονητῆς καὶ νὰ φορέσῃ τὴν στολήν τοῦ στρατιώτου. Τὸν ἐκρίναν φαίνεται ἱκανὸν καὶ δὲν δι- σφύεσθησαν. Ἡ δρᾶσις του ὑπῆρξεν ἡρωϊκὴ. Ἐλαβε μέρος εἰς πολλὰς μάχας καὶ εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν, διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς εὐφυΐας του, ἔσωσε δύο ἀξιωματικούς. Κατόπιν συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Γάλλους. Ἀλλὰ κατῴρθωσε νὰ δραπετεύσῃ, ἀποκομίζων μάλιστα, καὶ... ὀκτὼ γαλ- λικὰ τουφέκια. Τὸ βάρος των ὄμως ἦτο ἀνώτερον τῶν δυνάμεων του καὶ εἰς τὸν δρόμον ἠναγκάσθη νὰ τὰ ἐγκαταλείψῃ, ἀφοῦ πρῶτα, σὰν φρόνιμος ἀνθρώπος, τὰ κατέστρεψε.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Πρόβλημα Ἐπίσταλη ὑπὸ τοῦ Σημαιοφόρου Ἑλλήνων. Grid with numbers: 6, 2, 4, 6, 5, 3, 2, 5, 8, 7, 3, 9, 4, 0, 1, 8.

Συναρμολογήσατε τὰ πέντε αὐτὰ τεμά- χια μετ' ὁμοίους ἀριθμούς, οὕτως ὥστε ν' ἀποτελέσουν τετράγωνον, εἰς τὸ ὁποῖον, τὸ ἄθροισμα τῶν ἀριθμῶν τῆς δευτέρας σειρᾶς νὰ εἶνε κατώτερον τῆς ἀνω, τῆς τρίτης κατώτερον τῆς δευτέρας, καὶ τῆς τετάρτης κατώτερον τῆς τρίτης.

τὸν Σιδηρῶν Σταυρὸν πρώτης τάξεως! Εἶνε ἀληθές, ὅτι σύμφωνα μετ' ὃν νόμον, δὲν θὰ λάβῃ τὰ διασημά του, παρὰ μετὰ τρία ἔτη, ἀφοῦ δηλαδὴ συμπληρώσῃ τὸ δέκατον ἔκτον τῆς ἡλικίας του. Ἀλλ' ἀδιάφορον! ὁ Ἀλφόνσος Κέρβελε θεωρεῖται ἀπὸ τώρα παρασημοφορημένος καὶ εἶνε ὁ μικρότερος τῶν ἱπποτῶν. Βλέπετε λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, ἐτι ἡ ἡλικία δὲν εἰς τίποτε. Καὶ πα- ράσημον ἀκόμη εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ ἀπὸ δεκατριῶν ἐτῶν παιδί, — τὸ ἴδιον πα- ράσημον ποῦ παίρνουν οἱ ἀσπρομάλλληδες ἀνδρες... Πόσα παιδιά, δεκατριῶν, δεκα- πέντε, δεκαεπτὰ ἐτῶν, καὶ μεγαλιτέρα ἀκόμη, ὅταν πρόκειται γὰ κάμουν ὅ,τι δήποτε, καὶ τὸ ἀπλοῦστερον πρᾶγμα, λέγουν: «Εἶμαι μικρός!» Ἀλλ' ἰδοῦ, ὅτι ποτὲ δὲν εἶνε κανένας μικρός. Μικρὸ εἶνε μόνον τὸ μάτι του, ὅπως ἔλεγαν ἡ γιαιγιές μας. Καὶ ἄμα θέλῃ, ὅλα εἰμπο- ρεῖ νὰ τὰ κάμῃ. Ἀκόμη καὶ νὰ γίνῃ στρα- τιώτης, νὰ πολεμήσῃ, νὰ σώσῃ δύο ἀξιω- ματικούς, νὰ συλληφθῇ αἰχμάλωτος καὶ νὰ δραπετεύσῃ μετ' ὀκτὼ τουφέκια. Ὑπο- θέτω ὅτι δὲν γίνονται δυσκολώτερα ἀπὸ αὐτὰ, ποῦ ἔκαμε ἓνα παιδί τόσο μικρὸ, ὥστε διὰ νὰ κοσμήσῃ τὰ στήθη του μετ' ὃν παράσημον ποῦ τοῦ ἔδωσαν, πρέπει νὰ περιμένῃ τρία ἀκόμη χρόνια...

β') Πατίνιον Ἐπίσταλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος

Table with letters: Ε, ΣΠΕΡ, Ι, ΟΣ, ΜΟΡ, ΝΟΣ, ΧΙ, ΡΑ, ΝΑ, ΝΕΙ, ΠΗ, ΝΟΥΣ, ΟΣ, ΧΟΣ, ΣΙ, ΝΟΣ, ΑΙ, ΣΙ. Below it: Δύσεις τοῦ 4ου φύλλου α') Ἰδοῦ πῶς σχηματίζονται τὰ ἑξ τρίγωνα: Diagram of a hexagon divided into six triangles.

β') Ἀμβρακικός, Μαλιακός, Λακωνικός, Καλ- λονής.— γ') Homme-Pommé.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών

ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩΪΝΟ

Η συνήθεια, το δύσκολο αυτό πράγμα, από την όποιαν τόσα καλά και άλλα τόσα...

Μετά σύντομον ύγιεινήν ετοιμασίαν, ήναγα το ήερν άμυδρόν πυρ πρό το ή οικονομοστασίου και άκούμβησα εις το πα...

Πόσα καταστροφαι άνάμεσα εις την τρομεράν όμίχλην! Άλλά και τώρα ποιά κοιλιά...

Ανδισημένη Βαμβακιά

ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ!

Πόσον σε ποθώ, ουρανέ της χώρας μου, και οās, γλυκά μου δένδρα...

Αυτή τη χώρα, ποιά με περιμένει ή στοργή της μητέρας μου...

Ετσι κ' εγώ, παιδί, βλέπω εδώ την πτώσι και το βράαδρο, ένθ' κει πέρα βλέπω την εύτυχία...

Ναί, εκεί ποιά, εκεί θέλω να τελειώσω τη ζωή μου.

Αλβανοκτόνος Ήπειρώτης

ΠΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Πρώτα γαλάζιος ουρανός έσκέπαζε τη φύσι, τώρα τα σύννεφα γύρω τον έχουν ντύσει.

Πρώτα τάστερια φέγγανε στον ουρανό το βράδυ, τώρα χονδρή πέφτει βροχή στήν νύχτα το σκοτάδι.

Πρώτα εφύσαγε άπαλά το δροσερό τάγερν, τώρα άστράφτει και βροντά ό' όλα τα ουράνια μέρη.

Πρώτα τα δένδρα, πράσινα, γλυκό χύνανε μύρο, τώρα γυμνά και κίτρινα λύπη ρίχνουν τριγύρω.

Πρώτα ο βοσκός τραγουδάγε γλυκά με τη φλογέρα, τώρα στα χιόνια τουρτουρά στον παγωμένο άγέρα.

Θαλασσοπούλι του Στόλου

ΦΑΩΝ ΚΑΤΑ... ΦΑΩΝΟΣ

Αστυνομικόν διήγημα]

Φάων, έχασα τα κλειδιά του μπουφέ, αν τάβρης, θα φας μιά κουταλιά γλυκό.

Ο Φάων δέν ήθελεν άλλην προτροπήν άμέσως ετέθη εις κίνησιν και σε δέκα λεπτά παρνούσασε τα κλειδιά εις την μητέρα του.

Μιά πώς τάβρης! τον ήρώτησεν, ένθ' συγχρόνως του έδιδε την ύποσχέθεισαν κουταλιά γλυκό...

Σταθήτε να καταπιώ το γλυκό μου και θα σάς πώ... Ορίστε πρώτα-πρώτα πήγα να δώ μήπως τα είχατε άφίσει...

φράϊ ίχνη γλυκού, δηλαδή τα χείλη του ειδώλου ήσαν άλειμμένα με γλυκό!

Παρητήρησα, ότι ήρότεροα του τσέπη ήτο κάπως φουσκωμένη... έπρεπε να την ψάξω χωρίς να έννοηση...

Καθώς και το ξύλοι συνεπλήρωσεν ή μητέρα, ή όποια φαίνεται ήξευρεν έπίσης καλά Φυσικήν πειραματικήν.

Φούλα

Η ΕΥΧΗ ΤΗΣ ΓΡΑΙΑΣ

Μιά φορά ήτον ένας Σουλτάνος πολύ κακός. Κάποτε βγήκας τερτίλι εις την πόλιν του...

Είς την σελίδα δεινα, στηλην δεινα, (ο Μικρός Μετανάστης) λέπει ή λέξις (π.χ.) κακία.

Στεναγμός του Άνέμου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Κάκια του κ. Φαίδωνος, όταν ήτο μικρά, ήρωτήθη εταίετα από ένα κύριον:

Ειστάλη υπό της Ποιμενικής Φλογέρας

Τερτίλι λέγεται, όταν ο βασιλεύς βγαίνει άγνωριστος, δια νικώση τι λέγουν δι' αυτόν.

149ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Είμποροϋν να λάβουν μέρος και οι κατά φύλλον άγορασταί της «Διαπλάσεως».

Χάριν των νέων συνδρομητών και άγοραστών, οι όποιοι δέν γνωρίζουν τα κατά τον όραιον αυτόν Διαγωνισμόν, προτάσσω τας άναγκαίας εξηγήσεις.

Εάν προσέξτε κατά την ανάγνωσιν του σημερινού μας φυλλαδίου, θα ιδήτε ότι εδώ κ' εκεί, εις διάφορα μέρη του κειμένου...

Πώς θα τας εύρετε όμως; Οι άρχαιολόγοι, όπως γνωρίζετε, καταγίνονται πολλάκις εις συμπλήρωσιν άρχαίων επιγραφών...

Από το σημερινόν φυλλάδιον λείπουν εν όλω δώδεκα λέξεις. Οι διαγωνιζόμενοι πρέπει να τας εύρουν και να μου τας στείλουν γραμμέναις εις φύλλον κοινόσ φάξου...

Είς την σελίδα δεινα, στηλην δεινα, (ο Μικρός Μετανάστης) λέπει ή λέξις (π.χ.) κακία.

Είς την σελίδα δεινα, στηλην δεινα, (ο Μικρός Μετανάστης) λέπει ή λέξις (π.χ.) κακία.

Είς την σελίδα δεινα, στηλην δεινα, (ο Μικρός Μετανάστης) λέπει ή λέξις (π.χ.) κακία.

Είς την σελίδα δεινα, στηλην δεινα, (ο Μικρός Μετανάστης) λέπει ή λέξις (π.χ.) κακία.

Είς την σελίδα δεινα, στηλην δεινα, (ο Μικρός Μετανάστης) λέπει ή λέξις (π.χ.) κακία.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΛΗΓΕΙ ΤΗΝ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Επειδή πολλοί από τους συνδρομητάς μας του έξωτερικού, άπολεισμένοι έννεκα του πολέμου, δέν ήμπόρεσαν ν' άνανεώσουν την συνδρομήν των έντός της προθεσμίας...

Αι άνω τιμαί εινε δια τους παραλαμβάνοντας τους τόμους εκ του Γραφείου μας. Οι παραγγέλλοντες να σταλούν ταχυδρομικώς πρέπει να προσθέτουν δια ταχυδρομικώς τέλη έκάστου τόμου λεπτά 50 οι έν τώ έξωτερικώ και δρ. 1 οι έν τώ έξωτερικώ.

ΚΑΙ Η ΒΕΒΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΑΗΡΩΣΙΣ

Χάριν των ίδιων συνδρομητών, και ή έξαιρετική Κλήρωσις, ή όποια επρόκειτο να γίνη άρχας Δεκεμβρίου, άνεβλήθη δια τα τέλη Ιανουαρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 38 όδος Εβρουίδου την 7ην Ιανουαρίου 1915.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ελαβα και φέτος μιά στίχια ενονογραφημένα δεκάτρια και επισκεπτήρια από τα καλά μου παιδια, ποιά μου...

Αι προθεσμιαί, παιδια μου, έτελείωσαν. Δέν δέγομαι πιά ούτε Ασκήσεις δια τον Διαγωνισμόν, ούτε Σημειώσεις Ευσήμων.

Ηωσ το 1913, άλλοι εργάζονται δια να δοξασθούν επί της γής; άλλοι εργάζονται δια να δοξασθούν εις τον ουρανόν...

Η Βαλκανική Συμμαχία είχε πέρσο συμμάχητρον την φιλην μου Βέτο, ή όποια φέτος έμεινεν εις την πατρίδα της.

Αλλά προπάντων—για θυμήσσο! Όταν σκυμμένη, βιαστικά, Κάποια Διαπλάσι δική σου Διαβάξαμε προσεκτικά...

Πόσον χαίρω όταν βλέπω, ότι αι φίλαι μου δέν με ξεχνούν ποτέ! Αυτό εινε άλφβητα Μίαν

μόνον αντίρρησιν θα ειχα, δια τους άνωτέρου στίχους: Το βιαστικά και το προσεκτικά ήμιοκατάληκτον...

Η Πατρις των Ηρώων, ποιά πρώτην φοράν εις πρωτοχρονίαν εις τας Αθήνας, φαίνεται έχαρακτηρισμένη από την ζωηράν έκίνησιν και θερμώδη κίνησιν της παραμονής.

Κυματοβόλε Ποσειδών—άν και ή κλητική κάμνει Ποσειδόν, άλλα μου φαίνεται άστερον να σε φωνάζω έτσι, — βλέπω, ότι είσαι πολύ έξυπνον παιδί και ειθε την εύφραν σου να την μεταχειρίσσοι πάντοτε δια καλόν...

Δέν ειγεν άδικον ή ταχυδρομία, Μέλλον Θριαμβευτά. Τα τελευταία φύλλα άρχισαν να τυπωθούν έννεκα των έορτών.

Το Κάστρο Καλαμών μου γράφει: «Τα μνηστορηματά μας όλο σκέπτοσ, όλο γλέντι, όλο διασκεδάσις. Από τώρα, φαίνεται, αρχίζει δηληούσια.

Πολύ με συνεκίνησεν ή επιστολή σου, Παπαρούνα. Αι κρίσεις ποιά εδημοσιεύθησαν ήσαν πολύ δικαία, διότι ή διάλεξις σου ήτο πράγματι ώραία.

Ρωταίς επιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Γαλιάν Χιωτοπούλα, Χάων, Νεράϊδα των Άνθων, ή Φιλομαθής (στείλε το), ή Νικητής, Ηρωίς Μανωλιάσας, Έρευτικός Λέων και Φράουλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Έγκρίνονται: «Το γράμμα» του Άπλότχου—«Φύσις Άνθρωπος» της Δοξαομένης Γαλανόλευκης—«Ενα Όνειρο» της Τελέσσυλλας—Διάφορα του Ψάλτου της Μελαγρολιάς—«Η μικρή μου πατρίδα» του Σκλαβομένου Έλληνοσ—«Μαύρες μέρες ποιά πέρασαν» του Νευαίτου—«Ο Βοσκός» του Έξερωνητού του Άπειρου—«Γύρω στη γωνιά» της Φράουλας—«Χρυσάνθεμα» του Τέλλον Άγρα—«Το όνειρο» της Βαλκανικής Συμμαχίας—«Τι άλογο» του Ταλαιπωρημένου Δωδεκάνησου—«Δειλινό» της Πατριδος των Ηρώων—Μικρά διάφορα διαφόρων.

Αποορρίπτονται: «Αποτελέσματα άμαθείας» (γνωστόν)—«Πώς διεργόμθα τα χρόνια» (άτεχνον)—«Σελήνη» (κοινόν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Μικρός Ζογράφος, α. (Θ. Φ.) Ένα Βολιωτάκι, α. (Ν. Ν.) Βροτός,

